

QUIET IMPRINT

CHOREOGRAPHY BY: THANG DAO

MUSIC BY: TRINH CONG SON

PERFORMED LIVE BY: KHANH LY

LYRICS AND SONG TRANSLATIONS

Hãy Sống Giùm Tôi

Trịnh Công Sơn, 1967

Hãy sống giùm tôi
Hãy nói giùm tôi
Hãy thở giùm tôi
Thịt da này dành cho thù hận
Cho bạo cường
Cho tham vọng của một lũ điên

Hãy sống giùm tôi
Hãy nói giùm tôi
Hãy thở giùm tôi
Quả tim này dành cho lửa hồng
Cho hòa bình
Cho con người còn chờ đấu tranh

Ai có nghe
Ai có (o ... o) nghe
Tiếng nói người Việt Nam
Chỉ mong hòa bình
Sau đêm tăm tối
Chờ mong một ngày
Tay ấm trong tay

Hãy sống giùm tôi
Hãy nói giùm tôi
Hãy thở giùm tôi
Đã lâu rồi làm sao chờ đợi
Sao còn ngồi
Sao im lìm ngủ hoài các anh

Hãy sống giùm tôi
Hãy nói giùm tôi
Hãy thở giùm tôi
Còn thấy gì ngoài bom lửa đạn
Anh chị này
Sao vui mừng làm người cúi xin.

Live for Me

Trinh Cong Son, 1967

Live for me,
Speak for me,
Breathe for me,
This flesh is saved for the act of vengeance,
For madness,
For ambition, of a pack of lunatics.

Live for me,
Speak for me,
Breathe for me,
This heart is saved for the crimson fire,
For peace,
For the people who are still struggling.

Can anybody hear?
Can anybody here,
The voices of the Vietnamese people?
Who yearn only for peace,
Within the dismal night,
Who yearn for the day,
Where warmth will embrace their beings.

Live for me,
Speak for me,
Breathe for me,
It's been so long, why are you still waiting?
Why are you still sitting?
Why are you still silently sleeping, my brothers?

Live for me,
Speak for me,
Breathe for me,
What else is there to see besides the ravaging flames of war?
My people,
How can you rejoice being nothing but beggars?

Phôi Pha

Trịnh Công Sơn, 1960

Ôm lòng đêm
Nhìn vầng trăng mới về
Nhớ chân gang hồ
Ôi phù du
Từng tuổi xuân đã già
Một ngày kia đến bờ
Đời người như gió qua

Không còn ai
Đường về ôi quá dài
Những đêm xa người
Chén rượu cay
Một đời tôi uống hoài
Trả lại từng tin vui
Cho nhân gian chờ đợi

Về ngồi trong những ngày
Nhìn từng hôm nắng ngời
Nhìn từng khi mưa bay
Có những ai xa đời quay về lại
Về lại nơi cuối trời
Làm mây trôi

Thôi về đi
Đường trần đâu có gì
Tóc xanh mấy mùa
Có nhiều khi
Từ vườn khuya bước về
Bàn chân ai rất nhẹ
Tựa hồn những năm xưa.

Người Con Gái Việt Nam

Trịnh Công Sơn, 1965

Người con gái Việt Nam da vàng
Yêu quê hương như yêu đồng lúa chín
Người con gái Việt Nam da vàng
Yêu quê hương nước mắt lưng giòng

Người con gái Việt Nam da vàng
Yêu quê hương nên yêu người yếu kém
Người con gái ngồi mơ thanh bình
Yêu quê hương như đã yêu mình

Em chưa biết quê hương thanh bình
Em chưa thấy xưa kia Việt Nam
Em chưa hát ca dao một lần
Em chỉ có con tim căm hờn

Người con gái một hôm qua làng
Đi trong đêm đêm vang âm tiếng súng
Người con gái chợt ôm tim mình
Trên da thơm, vết máu loang dần

Người con gái Việt Nam da vàng
Mang giấc mơ quê hương lia kiếp sống
Người con gái Việt Nam da vàng
Yêu quê hương nay đã không còn

Ôi cái chết đau thương vô tình
Ôi đất nước u mê ngàn năm
Em đã đến quê hương một mình
Riêng tôi vẫn âu lo đi tìm.

Withered Away

Trinh Cong Son, 1960

I embrace the heart of the night
Gazing at the new moon, now returning
Remembering those footsteps of the past
Oh, how ephemeral
Every youthful spring has now aged
I pass by the shore one day
Life is like the passing wind

I have no one left
The road back seems infinitely long
Those nights away from you
Bitter wine filled the glasses
I constantly drink this life away
To relinquish every bit of happiness
For the world that's waiting

I return only to wait each day
Watching the sun shines its luminous rays
Watching the raindrops fall endlessly
Is there anyone who's been away only to return?
To return to the end of the sky
To become the drifting clouds

Just return to where you came
The road on this life is but nothing
How many seasons have passed?
There are many times
From the midnight garden, footsteps arrive
Footsteps so silent, but from whom?
Within my soul, I envision the past.

Vietnamese Girl

Trinh Cong Son, 1965

Young Vietnamese girl, with skin of gold,
Who loved our homeland like the fields of grain,
Young Vietnamese girl, with skin of gold,
Who loved our homeland, as tears wet her cheeks.

Young Vietnamese girl, with skin of gold,
Who loved our homeland, its people, even the weak,
Who once sat there dreaming of peace,
Who's proud of our homeland like she is of her own being.

She's never known our homeland in peace.
She's never seen Viet Nam in the old days.
She's never sung the Vietnamese folk songs once.
She only possesses a resentful heart.

The young girl passed by the village one day,
Walking in the night, the sound of gunshots echoed,
She suddenly clutched her heart,
On her soft skin emerged a bleeding wound.

Young Vietnamese girl, with skin of gold,
Who loved our homeland like the fields of grain,
Young Vietnamese girl, with skin of gold,
Who loved our homeland that no longer exists.

Oh, the countless heartless deaths!
Oh, darkness befalls our country for a thousand years.
Once, she visited our homeland alone.
And I still search for our homeland alone.

Ru Ta Ngâm Ngủ

Trình Công Sơn, 1970-1971

Môi nào hãy còn thơm
Cho ta phơi cuộc tình
Tóc nào hãy còn xanh
Cho ta chút hồn nhiên
Tim nào có bình yên
Ta rêu rao đời mình
Xin người hãy gọi tên

Khi tình đã vội quên
Tim lẫn trên đường mòn
Trên giọt máu cuồng điên
Con chim đứng lặng câm
Khi về trong mùa đông
Tay rong rêu muộn màng
Thôi chờ những rạng đông

Xin chờ những rạng đông
Đời sao im vắng
Như đồng lúa gặt xong
Như rừng núi bỏ hoang
Người về soi bóng mình
Giữa tường trắng lặng câm

Có đường phố nào vui
Cho ta qua một ngày
Có sợi tóc nào bay
Trong trí nhớ nhỏ nhoi
Không còn không còn ai
Ta trôi trong cuộc đời
Không chờ không chờ ai

Em về hãy về đi
Ta phiêu du một đời
Hương trầm có còn đây
Ta thấp nốt chiều nay
Xin ngủ trong vòng nôi
Ta ru ta ngâm ngủ
Xin ngủ dưới vòm cây.

Silently Singing Myself to Sleep

Trinh Cong Son, 1970-1971

Whose lips are still fragrant?
Let me bask my love there.
Whose hair is still bright?
Let me feel a bit of its naturalness.
Whose heart still possesses peace?
I divulge in my life.
Please call out my name.

When love has flown away,
The heart wallows in deserted streets.
On top of every drop of blood,
A bird stands in silence.
When returning amidst winter,
Hands reach out belatedly.
I'll just wait for dawn to come.

Please wait for dawn to come.
Why is life so quiet and empty?
Like harvested rice fields,
Like deserted forests and mountains.
Someone returns to look at his shadow,
Rested on a silent, white wall.

Which streets are cheerful?
Let me pass by there one day.
Which strands of hair float,
Within tiny pieces of memories?
There's nothing. There's no one left.
I drift within life.
I'm not waiting. I'm not waiting for anybody.

Return to where you came from.
I'll wander for the rest of my life.
If there are still incense left,
I'll burn them completely this evening.
Please let me rest within a cradle.
I silently sing myself to sleep.
Please let me sleep under arches of trees.

Đại Bác Ru Đêm

Trịnh Công Sơn, 1967

Đại bác đêm đêm dội về thành phố
Người phu quét đường dừng chổi đứng nghe
Đại bác qua đây đánh thức mẹ dậy
Đại bác qua đây con thơ buồn tủi
Nửa đêm sáng chói hỏa châu trên núi

Đại bác đêm đêm dội về thành phố
Người phu quét đường dừng chổi đứng nghe
Từng chuyến bay đêm con thơ giạt mình
Hầm trú tan hoang ôi da thịt vàng
Từng đêm soi sáng là mắt què hương

Hàng vạn tấn bom trút xuống đầu làng
Hàng vạn tấn bom trút xuống ruộng đồng
Cửa nhà Việt Nam cháy đỏ cuối thôn
Hàng vạn chuyến xe, claymore lựu đạn
Hàng vạn chuyến xe mang vô thị thành
Từng vùng thịt xương có mẹ có em

Đại bác đêm đêm dội về thành phố
Người phu quét đường dừng chổi đứng nghe
Đại bác đêm đêm tương lai rưng vàng
Đại bác như kinh không mang lời nguyện
Trẻ thơ quên sống từng đêm nghe ngóng

Đại bác đêm đêm dội về thành phố
Người phu quét đường dừng chổi đứng nghe
Đại bác đêm đêm ru da thịt vàng
Đại bác nghe quen như câu dạo buồn
Trẻ con chưa lớn để thấy què hương.

Ngủ Đi Con

Trịnh Công Sơn, 1967

(Hò o o ở o o hò) Con ngủ đi con
Đưa con của mẹ da vàng
Ru con ru đạn nhuộm hồng vết thương
Hai mươi năm
Đàn con đi lính
Đi rồi không về
Đưa con da vàng của mẹ
Ngủ đi con
Ru con, ru đã hai lần
Ôi tấm thân này ngày xưa bé bỏng
Mẹ mang đây bụng mẹ bồng trên tay
(Hò o o ở o o hò) Sao ngủ tuổi hai mươi

(Hò o o ở o o hò) Con ngủ đi con
Đưa con của mẹ ra đời
Trên môi vang vọng một lời đau thương
Hai mươi năm
Đàn con khôn lớn
Ra ngoài chiến trường
Đưa con da vàng Lạc Hồng
Ngủ đi con
Ru con, ru đã phong trần
Ôi vết thương nào đục sâu da nong
Thịt xương này mẹ nhọc nhằn hôm mai
(Hò o o ở o o hò) Sao ngủ tuổi hai mươi.

(Hò ho ho hó ho hò) Con ngủ tuổi hai mươi
(Hò ho ho hó ho hò) Sao ngủ tuổi hai mươi?
(Hò ho ho hó ho hò) Sao ngủ tuổi hai mươi?

Artillery's Lullaby at Night

Trinh Cong Son, 1967

Night after night, the artillery shells descend into town.
A street sweeper halts his broom to silently listen.
As the shells drop, a mother wakes from her slumber.
As the shells drop, a child lets out an innocent cry.
Bright flames pierce the dark night over the mountains.

Night after night, the artillery shells descend into town.
A street sweeper halts his broom to silently listen.
After each round, a child awakens with fright.
A shelter collapses. Oh, the piles of flesh!
Each night its flames blind the face of our land.

Thousands of bombs explode by the village gates.
Like rain, the bombs poured onto the rice fields.
A house burns crimson at the end of the street.
Endless grenades, claymores that the trucks carry.
Endless stores they carry throughout our town.
Bones scattered everywhere, our mothers', our loved ones'.

Night after night, the artillery shells descend into town.
A street sweeper halts his broom to silently listen.
Night after night, I can hear the future trembling.
Shells, like prayers, but they don't bring salvation.
A child barely alive listens to the sounds every night.

Night after night, the artillery shells descend into town.
A street sweeper halts his broom to silently listen.
Each night, the artillery shells sing our people to sleep.
Their familiar sounds, like a refrain from a sad folk song.
Our children have yet to mature to catch a glimpse of home.

Sleep, My Child

Trinh Cong Son, 1967

Oh, please sleep. Sleep, my sweet child.
Mother's own child, with your skin of gold.
I'm soothing you to sleep, soothing your bullet wound dyed crimson.
For twenty years,
A group of children became soldiers.
They left, but never returned,
So did my golden-skinned child.
Sleep, my child.
I have sung a lullaby for you once, now twice already.
Oh, this body that was so small and frail long ago.
I carried you in my womb; I held you in my arms.
Oh, why must you sleep at the age of twenty?

Oh, please sleep. Sleep, my sweet child.
Mother's very own child emerged into this world,
On your lips echoed a sound of grief and pain.
For twenty years,
That group of children matured.
Entering the battlefield,
My golden-skinned child of antiquity.
Sleep, my child.
I have sung a lullaby for you once, now you lay into dust.
Oh, which injury was it that carved deeply into your warm skin?
Mother's own flesh and blood, that I have reared from dusk to dawn.
Oh, why must you sleep at the age of twenty?

Oh, my child sleeps at the age of twenty.
Oh, why must you sleep at the age of twenty?
Oh, why must you sleep at the age of twenty?

Ngày Dài Trên Quê Hương
Trình Công Sơn, 1967

Một người già trong công viên
Một người điên trong thành phố
Một người nằm không hơi thở
Một người ngồi nghe bom nổ

Một người ngồi hai mươi năm
Nhìn hoả châu đêm rực sáng
Đàn trẻ nhỏ quen bom đạn
Người Việt nằm với vết thương

Mẹ Việt nằm hai mươi năm
Xương da mềm
Đợi giờ sông núi thiêng
Một màu vàng trên da thơm
Nên giữ gìn màu lúa chín quê hương

Một ngày dài trên quê hương
Ngày Việt Nam hoang tàn quá
Một ruộng đồng trơ đất đỏ
Một đàn bò không luống cỏ

Một ngày dài trên quê hương
Người Việt Nam quên mình sống
Một ngục tù nuôi da vàng
Người Việt nằm nhớ nước non

Ngày thật dài trong âu lo
Rồi từng đêm bom đạn phá
Người Việt nhìn sao xa lạ
Người Việt nhìn nhau căm thù

Một ngục tù trên quê hương
Người Việt Nam quên nòi giống
Người từng ngày xây uất hận
Rồi hình hài nát dấu bom

Mẹ Việt nằm hai mươi năm
Xương da mềm
Đợi giờ sông núi thiêng
Một màu vàng trên da thơm
Nên giữ gìn màu lúa chín quê hương

Một ngày dài trên quê hương
Bầy trẻ thơ nay đã lớn
Một người già lo âu nhìn
Người già chờ cơn gió lạnh

Một người ngồi hai mươi năm
Cuộc buồn vui ly rượu đắng
Người Việt nào da không vàng
Mẹ Việt nào nhớ xác con...

A Long Day in Motherland
Trinh Cong Son, 1967

An old person within a park,
An insane person within a city,
A person lying down without breathing,
A person sitting hearing bombs explode.

A person sitting for twenty years,
Watching a flare illuminating at night.
A group of children desensitized to sights of war.
Our people lie down with wounds within them.

Our motherland rests for twenty years,
With its fragile flesh and bones,
Waiting for the land to be blessed.
A golden color dyed on our soft skins.
We must cherish the color of our country.

A long day in motherland,
A day in Viet Nam is so devastating.
A rice field brazen by the reddened land.
A herd of buffaloes won't plow the grass.

A long day in motherland.
Our people forgot that they're alive.
A prison that nourishes the people.
Our people miss their home.

The days are long and worrisome,
And every night, war torments us.
Our people appear so strange.
Our people look at each other with hatred.

A prison within motherland.
Our people have forgotten their race.
Every day we build upon our resentments.
Every day we crush the marks of war.

Our motherland rests for twenty years,
With its fragile flesh and bones,
Waiting for the land to be blessed.
A golden pigment on our soft skins.
We must cherish the color of our country.

A long day in motherland.
That group of children have matured.
An old person look on with grief,
Waiting for the cold breeze to calm.

A person sitting for twenty years.
A bittersweet moment with a glass of wine.
How can a Vietnamese person not have golden skin.
How can a mother not miss her deceased children.

Hát Cho Người Nằm Xuống

Trịnh Công Sơn, 1968

Anh nằm xuống sau một lần đã đến đây
Đã vui chơi trong cuộc đời này
Đã bay cao trong vòm trời đây
Rồi nằm xuống, không bạn bè, không có ai
Không có ai, từng ngày, không có ai đời đời
Ru anh ngủ vui,
Mùa mưa tới trong nghĩa trang này có loài chim thôi!

Anh nằm xuống cho hận thù vào lăng quên
Tiễn đưa nhau trong một ngày buồn
Đất ôm anh đưa vào cội nguồn
Rồi từ đó, trong trời rộng, đã vắng anh
Như cánh chim, bỏ rừng, như trái tim bỏ tình
Nơi đây một lần,
Nhìn anh đến những xót xa đành nói cùng hư không!

Bạn bè còn đó anh biết không Anh?
Người tình còn đó anh nhớ không anh?
Vườn cỏ còn xanh, mặt trời còn lên
Khi bóng anh như cánh chim chìm xuống.

Vùng trời nào đó anh đã bay qua?
Chỉ còn lại đây những sáng bao la
Người tình rồi quên, bạn bè rồi xa
Ôi tháng năm, những dấu chân người cũng bụi mờ.

Anh nằm xuống, như một lần vào viễn du
Đưa con xưa đã tìm về nhà
Đất hoang vu khép lại hẹn hò
Người thành phố, trong một ngày, đã nhắc tên
Những sớm mai, lửa đạn
những máu xương chập chùng
Xin cho một người vừa nằm xuống
Thấy bóng thiên đường cuối trời thênh thang.

Người Về Bồng Nhớ

Trịnh Công Sơn, 1971

Mùa xuân yêu em, đồi núi thênh thang
Hồ nước long lanh ngàn cánh vàng
Ngày ta yêu em màu lá thanh xuân
Chờ đến thu sang rồi hỡi tàn
Đàn chim bên sông chiều chiều rung cánh
Người ngồi trên bến nhớ mênh mông

Mặt đất âm u ngày tháng hoang vu
Chợt thấy em qua rợp bóng cờ
Nhìn ra quanh đây đồi núi reo ca
Chờ nắng lên thưa rồi hỡi về
Bàn chân đi xa người về bồng nhớ
Từng đêm nghe gió ru ơ hồ.

A Ballad for the Fallen

Trinh Cong Son, 1968

Here you lay to rest after you've once visited,
You used to indulge in this life,
You used to soar high in the brimmed sky,
Then you lay to rest, without friends, without anyone,
No one, every day, there's no one for eternity,
To serenade you into a deep slumber,
Rainy seasons passed through this cemetery only to bring birds!

You lay to rest and let hatred plummet into oblivion,
We bid farewell to each other on a sad day,
The land cradled you, escorting you to your origins,
From then on, within the spacious skies, no longer your presence,
Like a bird's wings deserting the forest, like a heart abandoning love,
Once, in this place, I have watched your arrival,
All of my sorrows were resigned to speak in vain!

Your friends are still here, do you know that?
Your lover is still here, do you miss her?
The grass is still green, the sun is still rising,
When your shadow, like a bird's wings, descended.

Which region of the sky have you already flown through?
What still remains here are the infinite mornings,
A lover now forgotten, friends now departed,
Oh, the months and years, many footprints have faded into dust.

You lay to rest, like that voyage once,
A child from the past has found his way home,
A deserted land sealed off with promises to return,
People in the city, one day, have already recalled your name,
Many bright mornings, the flames of war,
Many bloody corpses will appear,
I plead for the person that had just fallen,
To see a reflection of Heaven at the end of the boundless sky.

Reminiscing as I Return

Trinh Cong Son, 1971

'Twas Spring when I loved you, the mountains appeared spacious
Crystal-clear lakes sparkled like a thousand golden wings
The day I loved you, the leaves colored green with youth
Waiting for Autumn to arrive before withering
A flock of birds by the river shed their wings every evening
A person sitting by the shore recalls the past

The world seemed gloomy, the months and days seemed desolate
Thought I saw you pass by beneath the flag's shadow
Then I hear the cheering of the mountains around me
I wait for the sun the rise before leaving
My footsteps tread far, I reminisce as I return
Every night I hear the wind whistle so calmly.

Biển Nhớ

Trịnh Công Sơn, 1962

Ngày mai em đi
Biển nhớ tên em gọi về
Gọi hồn liễu rũ lê thê
Gọi bờ cát trắng đêm khuya

Ngày mai em đi
Đồi núi nghiêng nghiêng đợi chờ
Sỏi đá trông em từng giờ
Nghe buồn nhịp chân bờ vờ

Ngày mai em đi
Biển nhớ em quay về nguồn
Gọi trùng dương gió ngập hồn
Bàn tay chặn gió mưa sang

Ngày mai em đi
Thành phố mất đêm đèn vàng
Hồn lẻ nghiêng vai gọi buồn
Nghe ngoài biển động buồn hơn

Hôm nào em về
Bàn tay buông lối ngõ
Đàn lên cung phím chờ
Sầu lên đây hoang vu

Ngày mai em đi
Biển nhớ tên em gọi về
Triều sương ướt đầm cơn mê
Trời cao níu bước sơn khê

Ngày mai em đi
Cồn đá rêu phong rủ buồn
Đèn phố nghe mưa tủi hờn
Nghe ngoài trời giăng mây luôn

Ngày mai em đi
Biển có bàng khuâng gọi thẳm
Ngày mưa tháng nắng còn buồn
Bàn tay nghe ngóng tin sang

Ngày mai em đi
Thành phố mất đêm đèn vàng
Nửa bóng xuân qua ngập ngừng
Nghe trời gió lộng mà thương.

A Sea's Yearning

Trinh Cong Son, 1962

Tomorrow you will depart,
The sea will be howling your name, beckoning you to return,
However, only the trailing willow trees will listen,
Only the empty banks of sand will respond.

Tomorrow you will depart,
The hills will lean slightly, and wait,
Pebbles will anticipate for you every hour,
As the sound of each of your desolate footsteps echoes.

Tomorrow you will depart,
The sea will beckon you to return to your roots,
Calling forth ocean and winds, submerging your soul,
My hands will shield you from the sprinkling of cold rain.

Tomorrow you will depart,
A city at midnight with amber lights,
A lone soul, shoulders hunched back, calling forth sadness,
Strong waves crashing outside, my sadness deepens.

One day, you returned,
My hands extended toward the open pathway,
Melodies resounded into a musical concert,
Loneliness was no more.

Tomorrow you will depart,
The sea will be howling your name, beckoning you to return,
Drops of dew soak the dreamscape,
An infinite sky clings to the towering mountains.

Tomorrow you will depart,
Moss-grown dunes droop down in sadness,
Streetlights grieve amidst cold rain,
As clouds completely cover the sky outside.

Tomorrow you will depart,
Will the sea whisper your name, dazed in grief?
Through rainy days and dried months, I still mourn,
My hands long for letters containing news of you.

Tomorrow you will depart,
A city at midnight with amber lights,
Spring's shadow has already passed halfway, hesitantly.
Lamenting at the whistling of the rising wind.